

Nathalie (38): 'Zes jaar geleden werd in één klap alles anders. Op 28 mei 2005 stapte mijn man Chris uit het leven en bleef ik alleen achter met drie jonge kinderen van acht jaar, twee jaar en tien maanden oud. Bovendien hadden wij een zelfstandige bakkerij in Hasselt, die ik alleen niet kon runnen. Die eerste maanden na Chris' dood leefde ik op automatische piloot. Er was zoveel te regelen dat er eigenlijk geen tijd was om te rouwen. Na vier maanden liet ik de bakkerij over en trok ik weg uit Hasselt. Ik vond werk als bediende in Beerse en verhuisde met mijn hele gezin naar de Kempen. Voor mij was dit echt de start van ons 'nieuwe leven'. Ik had gewoon geen andere keuze: ik moest wel naar de toekomst kijken omwille van de kinderen.'

'Voor Silke was de situatie het moeilijkst. Fleur en Giel waren te jong om alles ten volle te beseffen. Hier in Beerse konden we met een schone lei herbeginnen. En dat lukte vrij goed. In het begin was ik boos op Chris. Ik heb vaak gedacht: 'Dit doe je je eigen kinderen toch niet aan?!'. Inmiddels heb ik zijn dood verwerkt. Ik aanvaard dat het zijn keuze is geweest om te sterven en

dat maakt het voor mij makkelijker om dat een plaats te geven. Eigenlijk hebben vooral de kinderen mij de eerste maanden op sleeptouw genomen. Pas na onze verhuis is dat veranderd. Ik begon opnieuw buiten te komen en maakte nieuwe vrienden. Bovendien zag ik dat de kinderen zich ook snel integreerden en hier gelukkig zijn.'

'Een jaar geleden besloot ik er nog een kindje bij te nemen: ik werd kandidaat-pleegouder. De kinderen steunden mij hierin volledig. En zo stelden wij in juni 2010 ons huis en ons hart open voor pleegzoon Tommy(*), nu zeventien maanden. Hij zat al sinds hij één maand oud was in een instelling en was heel afstandelijk. Dankzij veel liefde en knuffels zagen wij hem openbloeien. Nu is hij een lief en erg afhankelijk jongetje, dat echt deel uitmaakt van ons gezin. Ik zie hem doodgraag, al beseft ik dat hij ooit terugkeert naar zijn echte ouders. Maar ik hoop dat ik tegen die tijd bij Tommy een goede basis gelegd heb voor een gelukkig leven. Alleenstaande weduwe zijn met vier kinderen is eigenlijk niet zo moeilijk. Maar ik vind het soms zo... jammer. Bijzondere momenten kan ik met niemand delen. En dat

vind ik erg, vooral voor de kinderen. Als Silke ooit afstudeert, zal haar papa er niet zijn. Giel zal zijn papa zelfs nooit kennen. Fleur zal nooit meer bij hem op schoot kunnen kruipen... Dat blijft toch pijn doen. Door wat met Chris gebeurd is, heb ik erg leren relativeren. Ik vind het niet langer belangrijk in een groot huis te wonen met een dure auto op de oprit. Geluk heeft voor mij een andere betekenis gekregen. Op een zomeravond in de tuin barbecueën met de kinderen en samen naar de sterren kijken... dat is voor mij nu geluk. Ik ben supertrots op Silke, zij is echt 'de tweede mama' in ons gezin en helpt mij vaak met het huishouden. Eigenlijk zijn we meer vriendinnen voor elkaar. En ik vind het heerlijk dat Fleur en Giel toch opgroeiden tot vrolijke, intelligente kinderen. Dat maakt van mij een trotse, gelukkige mama.'

(* Omwille van privacyredenen kreeg het pleegzoonje een fictieve naam en komt hij niet herkenbaar in beeld.

Nathalie: jurk (€ 49) **C&A**, cardigan (€ 29,90) **JBC**, ketting en oorbellen (€ 79) **Dyrberg Kern**, schoenen (€ 115) **Via Uno**.
Tommy: jeans (€ 24,90) **JBC**, T-shirt (€ 4,90) **JBC**.

Giel: jeans (€ 24,90) **JBC**, T-shirt (€ 6,90) **JBC**.
Fleur: jeans (€ 32,50) **JBC**, T-shirt (€ 7,50) **JBC**.
Silke: jeans (€ 49,90) **NafNaf**, ketting (€ 15)
Bobo, T-shirt (€ 29,95) **Esprit Collection**.

DE PLEEGMAMA:

**'DE LIEFDE IN ONS GEZIN
OVERWINT ALLES'**

